

□ Leo Eide, till vänster, och George Lundberg är ett pubunderhållande par numera. Foto: Sven-Erik Kemhagen.

DE FÖREDRAR PUBARNA FRAMFÖR NATTKLUBBARNA

Vi träffade gamla bekanta på puben Gyllene Hornet i Katrineholm i går kväll. Leo Eide och George Lundberg var namnet, bekanta för många efter bejublade uppträdanden under KK:s mystiska tåg i september. I vecköndan uppträder de alltså på Gyllene Hornet, deras första kvällsengagemang i Katrineholm.

Eide och Lundberg har inte spelat så länge tillsammans, de debuterade som duo för tre veckor sedan just på Mystiska Tåget. Men sedan dess har engagemangen kommit slag i slag.

— Jag har bokat fram till jul. Längre vill jag inte binda mig, det kan ju hända att det dyker upp fina erbjudanden som man skulle gå miste om annars. Många gånger kan det vara bra att få välja, säger Leo Eide själv.

Jobben består främst i uppträdanden på varuhus, och på kvällarna är det främst pubarna och restaurangerna som lockar.

De har fått erbjudanden om nattklubsjobb också. Men de har tackat nej. Det jobbet ger visserligen betydligt mer pengar men är å andra sidan mycket krävande genom nattjobbet. Och dessutom skulle det kräva att Eide måste skaffa utrustning för scenuppträdande, och det ställer sig ganska dyrbart.

Det är nämligen Eide som sjunger och svarar för uppträdandet. Lundberg, Vingåkers dragspelskung har han kallats, är den som ackompanjerar på dragspel. Och det har han gjort alldeles förträffligt, tycker Eide, vars ordinarie ackompanjator för tillfället jobbar utomlands. Eide har alltså

måst söka ny jobbarkompis och är mycket nöjd med sitt val. Visserligen har de inte hunnit jobba upp någon riktig bred repertoar tillsammans än — Eide var orolig att den inte skulle räcka i går kväll, men med litet spexinslag så klarade de den skivan också.

Och publiken föreföll mycket belåten. Eide vid mikrofonen är ingen ledsam figur precis, spexar ofta och gärna, klär emellanåt ut sig för att lätta upp programmet, visslar gudomligt bra, sjunger också bra och vill gärna ha publiken men på allsång. Men i det avseendet var gårdagens ungdomsbetonade publik svärflirtad — någon engelsk stil är det minsann inte över svenska pubar än, där till är svensken och svenskan som sångare alltför tillknäppt.

Roger

KATRINEHOLM 1970 efter Riva del Sol